
Aflevering 1: Op stap met Charly, van gevangene in New York tot jongerencoach op Linkeroever

Ik ontmoet Charly aan de Willem Elsschotbibliotheek op Linkeroever en vraag hem naar een vroege voetbalherinnering. Hij diept ze prompt op: 'Scoren met een retro. Dat deed ik hier. Het mooiste doelpunt dat hier ooit op dit pleintje aan de Willem Elsschotbibliotheek werd gemaakt. Iedereen weet dit. Ze spreken er nog over en het is al bijna tien jaar geleden. Een retro, het winnende doelpunt: 3-2. Terwijl ik zelfs oorspronkelijk niet gekozen werd om te spelen.

Door Raf Willems

Ik was de Inzaghi van de Linkeroever

Charly groeide op in deze buurt. Hij werd geboren in Kinshasa maar zijn vader verhuisde in 1990 naar Antwerpen. Hij volgde twee jaar later. Charly kon voetballen. In zijn jeugd speelde hij bij SK Beveren. Op zijn dertiende kwam hij thuis met een dikke knie van een toernooi op Willem II in Tilburg. Zijn vader dacht: 'Dat komt wel goed'. Hij deed er niets mee en wachtte. Helaas...het kwam niet goed. Tot vandaag heeft Charly last van zijn knie. Terwijl hij zich de Inzaghi van de Linkeroever

voelde, de Italiaanse spits die steeds op het nippertje scoorde terwijl niemand het nog verwachtte. Sinds zijn blessure heeft Charly nooit meer gevoetbald. Spijt heeft hij er niet van want alles gebeurt met een reden:

'Er gebeuren ergere dingen in het bestaan van een

mens. Je kunt het leven tot op een bepaalde hoogte sturen maar dan neemt het lot het over en daar heb je geen vat op.'

Het lot stippelt mijn pad uit

Het lot, Charly? 'Het lot, dat is het pad dat voor jou is uitgestippeld en dat jij moet nemen. Dat is mijn levenswijsheid.' Charly is een spirituele mens en verafschuwt hokjesdenken. Het door hem omschreven 'lot' spaarde hem niet: 'Op mijn dertiende was ik een beer van een jongen én een pestkop. Ik wist wel hoe ik iemand mijn boekentas onder zachte dwang kon laten dragen. En daar bleef het niet bij om het zachtjes uit te drukken. Ik werd de deur gewezen door het Sint-Jan-Berchmans-Instituut.'

2003 was een slecht jaar voor mij

2003 was dus een slecht jaar voor Charly: gedaan met voetballen en geweigerd door de school. Ook zijn vader zag niet meteen nog mogelijkheden en stuurde hem naar...de Verenigde Staten. Daar woonde zijn broer, de oom van Charly, en hij geloofde in een nieuwe start voor zijn zoon in een compleet andere omgeving.

Ik nam een nieuwe start... in een Amerikaanse school waar jongeren wapens droegen

Charly stapte in Brussel op een vliegtuig en arriveerde pakweg twintig uur later in een stadje in...North Carolina. Zijn tocht naar een nieuw leven verliep niet zoals verwacht: 'Zodra ik mijn weg kon vinden en de taal kon spreken, was ik weer...weg. Ik volgde High School maar ik schrok me een aap. Jongeren van vijftien stappen er het klaslokaal binnen met ... geweren. Dat was dus de Amerikaanse stijl: *protect yourself*.

Ik bleef me puberachtig gedragen en na een woordenwisseling stuurde mijn oom me even buiten om wat af te koelen. Ik interpreteerde dat letterlijk en bleef weg. Ik sliep in de buitenlucht. En dan leer je natuurlijk mensen kennen die je onderdak verlenen. Twee weken later zat ik in New York. Ik had 100 dollar verdiend door bomen te helpen zagen. En die gebruikte ik om mijn ticket te betalen voor de bus naar New York.'

Ik trok naar New York zonder een cent op zak

Charly belandde in Brooklyn... zonder een cent op zak: 'De mensen die mij opvingen, zaten in het drugsmilieu en om te overleven ging ik dealen. Ze gaven mij onderdak en ik deed mee. Dat was een automatische reflex. Ik was immers alleen op de wereld. Ik deed wat ik wilde maar voelde geen paniek. Ik vond het wel cool als veertienjarige. Toen besepte ik niet dat ik die familierelaties nodig had. Deze boodschap geef ik mee aan de jongeren op Linkeroever: je kunt tien jaar drugs dealen maar het elfde zal je tegen de lamp lopen. Ik maakte het zelf mee: ik kreeg zes jaar en verbleef in verschillende gevangenissen in New-York tot mijn 21 ste verjaardag.'

In de gevangenis leerde ik wat respect is

Het gesprek stokt even want Charly observeert mijn reactie. Dan verrast hij me: 'De gevangenis heeft me tot een heel sterke persoon gemaakt. Ik uit nooit mijn gevoelens. Ik kan tegen een stootje op dat gebied want ik zat letterlijk alleen in de gevangenis. Om mijn familie te beschermen wou ik niet dat ze me bezochten want ze onderzoeken je daar tot op het lichaam en dat wou ik niet. Ik schreef wel brieven vanuit de gevangenis naar mijn vrienden en familie in Antwerpen en zo behield ik het contact.'

In de cel ontdekte Charly een merkwaardig feit: 'Mensen zijn er veel beleefder dan op straat. Uit zichzelf. Je woont met duizenden mensen samen die allen iets anders op hun kerfstok hebben. Je zit in dezelfde doos, je leert hoe je moet communiceren. Met iemand die levenslang heeft gekregen moet je je aanpassen in een gesprek want je weet dat hij geen toekomst bezit en jij wel. Dus sprak ik mensen die ouder waren uit respect met Sir aan. Ik observeerde hen, bestuderen is eigenlijk nog een beter woord, om te weten hoe je moest omgaan met andere mensen. Door te observeren doe je mensenkennis op.'

Lees morgen deel 2 over de story van Charly.

